

Κεφάλαιο 2

Οι συνθήκες ζωής των υποδούλων

Μέσα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία οι υπόδουλοι Έλληνες ζούσαν δύσκολα, καθώς αντιμετώπιζαν πολλές διακρίσεις, ιδιαίτερα τους πρώτους αιώνες της Τουρκοκρατίας. Πολλές από αυτές είχαν σχέση με τη φορολογία.

▲ Γυναίκες απασχολημένες με διάφορες οικιακές εργασίες, Αθήνα, Γεννάδειος Βιβλιοθήκη

Μετά την τουρκική κατάκτηση, οι περισσότερες από τις επιφανείς βυζαντινές οικογένειες που επέζησαν, μετανάστευσαν κυρίως σε *λατινοκρατούμενες περιοχές* ή στη Δυτική Ευρώπη. Όσες από αυτές παρέμειναν στην Κωνσταντινούπολη, συγχωνεύθηκαν με Έλληνες που ήρθαν στην Πόλη από την *Καραμανία*, τον Πόντο ή τα νησιά του Αιγαίου και πλούτισαν ως βιοτέχνες ή έμποροι. Σχηματίστηκε, έτσι, γύρω από το *Πατριαρχείο* μία νέα *άρχουσα τάξη*, οι Φαναριώτες, που από τον 17^ο αιώνα ανέπτυξε σημαντικό εθνικό ρόλο σε τομείς όπως η εκπαίδευση.

Αν και θεωρητικά οι Οθωμανοί Σουλτάνοι παραχωρούσαν κάποιες ελευθερίες στους «απίστους» υπηκόους τους, στην καθημερινή ζωή οι περιορισμοί ήταν πολλοί, ιδιαίτερα τους πρώτους αιώνες της Τουρκοκρατίας. Οι Χριστιανοί υποχρεώνονταν να κατοικούν σε φτωχικές συνοικίες των πόλεων και υπηρετούσαν στο στρατό μόνο σε βοηθητικές υπηρεσίες είτε ως ναύτες και οδηγοί. Απαγορεύονταν επίσης οι λιτανείες. Αλλά και οι σοβαρές δικαστικές υποθέσεις που αφορούσαν Χριστιανούς, εξετάζονταν στα μουσουλμανικά *ιεροδικεία* και όχι στα εκκλησιαστικά δικαστήρια.

Οι σημαντικότερες διακρίσεις όμως αφορούσαν την κατανομή των φόρων. Η Οθωμανική Αυτοκρατορία ενδιαφερόταν εξαιρετικά για την είσπραξή τους, καθώς στα έσοδα από τη φορολογία στήριζε κατά μεγάλο μέρος τη συντήρησή της. Οι Χριστιανοί επιβαρύνονταν οικονομικά πολύ περισσότερο από τους Μουσουλμάνους, πληρώνοντας πολλούς τακτικούς φόρους, όπως τον *κεφαλικό φόρο*, τον φόρο εστίας για τις κατοικίες τους, φόρο για τη χρήση της γης (έγγειος) αλλά και για την αγροτική παραγωγή (*δεκάτη*). Εκτός από τους τακτικούς, υπήρχαν και έκτακτοι φόροι, καθώς και αγγαρείες. Οι διακρίσεις σε βάρος των Χριστιανών ήταν πιο έντονες σε απομακρυσμένες περιοχές. Οι τοπικοί διοικητές, εκμεταλλεζόμενοι το γεγονός ότι η κεντρική εξουσία δεν μπορούσε εύκολα να τους ελέγξει, δεν δίσταζαν να τους κακομεταχειρίζονται, ιδίως σε περιόδους ταραχών αλλά και για την ενίσχυση του προσωπικού τους ταμείου.

Τα πιο σκληρά όμως μέτρα που αντιμετώπισαν οι Χριστιανοί, ιδιαίτερα τους πρώτους αιώνες της κατάκτησης, ήταν οι σφαγές και οι αιχμαλωσίες, οι *εξισλαμισμοί*, το παιδομάζωμα καθώς και η εγκατάσταση τουρκικών και άλλων φύλων σε εύφορα εδάφη, με συνέπεια την αναγκαστική μετακίνηση ελληνικών πληθυσμών στο εξωτερικό ή σε απομονωμένα και ορεινά μέρη στο εσωτερικό.

Οι περισσότεροι υπόδουλοι κατείχαν εκτάσεις γης κυρίως σε άγονες περιοχές ή σε νησιά. Αντίθετα, τα πιο εύφορα κτήματα ανήκαν στο Σουλτάνο και τους Οθωμανούς.

Γλωσσάρι

Λατινοκρατούμενες περιοχές: Έτσι ονομάζονται οι περιοχές, τις οποίες κατείχαν χριστιανικές χώρες της Δυτικής Ευρώπης και κυρίως η Βενετία.

Καραμανία: Περιοχή στη σημερινή Κεντρική Τουρκία.

Πατριαρχείο: Η ανώτατη θρησκευτική αλλά και πολιτική αρχή των Ορθοδόξων κατά την Τουρκοκρατία. Αποτελεί το κέντρο της Ορθόδοξης Εκκλησίας ανά τους αιώνες. Η έδρα του βρίσκεται ακόμη και σήμερα στη συνοικία Φανάρι της Κωνσταντινούπολης.

Άρχουσα τάξη: Η ανώτερη τάξη κοινωνικά ή οικονομικά.

Ιεροδικείο: Μουσουλμανικό δικαστήριο.

Κεφαλικός φόρος: Σύμφωνα με το νόμο του Ισλάμ, τον φόρο αυτό πλήρωναν όλοι όσοι δεν ήταν Μουσουλμάνοι. Απαλλάσσονταν οι γυναίκες, τα παιδιά, οι ανάπηροι, οι ιερωμένοι και όσοι κατείχαν κρατικά αξιώματα.

Δεκάτη: Φόρος ίσος με το 1/10 της αγροτικής παραγωγής. Συνήθως καταβαλλόταν σε είδος (π.χ. σιτάρι, ελιές) και σπάνια σε νόμισμα.

Εξισλαμισμός: Η προσχώρηση στη μουσουλμανική θρησκεία.

Οι πηγές αφηγούνται...

1. Το Παιδομάζωμα

«Ανάθεμά σε, βασιλιά, και τρεις ανάθεμά σε,
με το κακό οπόκαμες, και το κακό που κάνεις.
Στέλνεις, δένεις τους γέροντας, τους πρώτους τους παπάδες
Να μάσης παιδομάζωμα, να κάμης γενιτσάρους.
Κλαίν' οι γοναίοι τα παιδιά, κ' οι αδελφές τ' αδέρφια,
Κλαίγω κ' εγώ και καίγομαι και όσο θα ζω θα κλαίγω.
Πέρι πήραν τον γιόκα μου, φέτο τον αδελφό μου».
Δημοτικό τραγούδι από την Ήπειρο

2. Βιαιότητες σε βάρος Χριστιανών

«...Και ο μπέης τους δέχτηκε με τιμές και χαρά ψεύτικη και αφού του εξήγησαν ότι παρασύρθηκαν από τους Φράγκους και πήραν τα άρματα αλλά δεν έκαναν κανένα κακό, ο μπέης τους συγχώρεσε και τους συμβούλευσε να είναι πάντα φρόνιμοι και να κοιτάζουν τη δουλειά τους και το πρωί μόλις χαράξει να φύγουν. Μάθετε λοιπόν τον τρομερό δόλο που τους έκαμε ο μπέης και τον μαρτυρικό τους θάνατο. Το βράδυ διέταξε και τους έπιασαν έναν-έναν και τους αλυσόδεσαν και τους έβαλαν σε ένα σκοτεινό μπουντρούμι και εκεί με τα σπαθιά τους έσφαζαν όλους, και τους ογδόντα, χωρίς να λείπει κανένας και ένας μονάχα από το χωριό Βουνοχώρα, που τον έλεγαν Δημήτρη Λυκοθανάση, επειδή ήταν ανδρειωμένος άνθρωπος, έσπασε τα σίδερα και αρπάζοντας το σπαθί ενός δημίου έσφαξε δυο Τούρκους και τον φρουρό της πύλης και τρέχοντας σαν ελάφι, γλύτωσε από το μακελειό· και ύστερα από πέντε ημέρες αφού έφτασε στο χωριό του πέθανε. Εκτελέστηκαν λοιπόν με χίλια βασανιστήρια οι άλλοι ογδόντα, οι πρώτοι άρχοντες και τα ανδρειότερα παλικάρια, με δόλο μεγάλο· μάθετε· είκοσι δύο Γαλαξιδιώτες· τρεις Βουνοχωρίτες· δύο Πεντεορίτες· τρεις Αγιαθυμιώτες· δέκα Βιτρινιτζώτες· τρεις Κισσελίτες· δύο Βιδαβίτες· είκοσι Λοιδορικιώτες· και δεκατέσσερις Σαλονίταις· όλοι για την πατρίδα και τη θρησκεία, συγχωρεμένοι από όλες τις αμαρτίες!».

*Ευθυμίου Ιερομονάχου, Χρονικό του Γαλαξειδίου, επιμέλεια Ηλίας Αναγνωστάκης, Αθήνα 1985, σσ. 51-53.
(Απόδοση στα νέα ελληνικά)*

Ματιά στο παρελθόν

Έλληνες λόγιοι στη Δύση

Από τα μέσα του 14^{ου} αιώνα και ιδίως μετά την Άλωση (1453), οι Έλληνες λόγιοι εγκαταλείπουν τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία και καταφεύγουν στη Δυτική Ευρώπη. Μαζί τους μεταφέρουν πλήθος από χειρόγραφα της κλασικής και της βυζαντινής γραμματείας. Στις νέες πατρίδες τους οι Έλληνες λόγιοι συνεισφέρουν στην άνθιση των ευρωπαϊκών γραμμάτων την περίοδο της Αναγέννησης. Ο Γεώργιος Τραπεζούντιος, ο Καρδινάλιος Βησσαρίων, ο Μανουήλ Χρυσολωράς, ο Ανδρόνικος Κάλλιστος, ο Ιωάννης Αργυρόπουλος, ο Δημήτριος Χαλκοκονδύλης, ο Μάρκος Μουσούρος και ο Ιανός Λάσκαρης υπήρξαν ο-

Ο Ιανός Λάσκαρης, Αθήνα, Γεννάδειος Βιβλιοθήκη

Ο Μανουήλ Χρυσολωράς σε σκίτσο του 15^{ου} αιώνα, Παρίσι, Μουσείο Λούβρου

Ο Μάρκος Μουσούρος, Αθήνα, Γεννάδειος Βιβλιοθήκη

ρισμένοι μόνο από τις σημαντικές προσωπικότητες της εποχής. Από τους κύκλους αυτών ξεκίνησε η πνευματική αναγέννηση των Ελλήνων. Ήδη από τις αρχές του 16^{ου} αιώνα κυκλοφορούν, κυρίως στην Ιταλία, οι πρώτες εκδόσεις κειμένων στα νέα ελληνικά. Εξέχουσες μορφές της ελληνικής τυπογραφίας στην Ιταλία ήταν ο Ζαχαρίας Καλλιέργης και ο Νικόλαος Σοφιανός.

1 ◀ Βαθμοφόροι Γενίτσαροι, Αθήνα, Γεννάδειος Βιβλιοθήκη

2 ▶ Παιδιά του παιδομαζώματος, Αθήνα, Γεννάδειος Βιβλιοθήκη

3 ▶ Σκηνή από την καθημερινή ζωή στο Εμποριό της Σαντορίνης. Από το βιβλίο του περιηγητή Choiseul-Gouffier (M.G.A.F.), *Voyage pittoresque de la Grece*, Παρίσι 1782

👉 Ερωτήματα

- Ποιες ήταν οι διακρίσεις σε βάρος των υπόδουλων Ελλήνων στην Οθωμανική Αυτοκρατορία;
- Ποια τύχη περίμενε τους υπόδουλους Έλληνες σε περίπτωση που δεν υπάκουαν στις διαταγές των Οθωμανών Τούρκων με βάση την Πηγή 2;